

COMMUNIO

Pastýřský list k velikonočním svátkům 2016

Milované sestry, milovaní bratři,
naposledy se mohou formou pastýřského listu s Vámi podělit o radost z Kristova velikonočního vítězství. Přijměte, prosím, tyto řádky jako povzbuzení ke společné víře a naději, kterou nám přináší náš vzkříšený Pán.

Jako každý rok smíme jít krok za krokem Svatým týdnem až k velikonoční radosti. Jásat spolu s davem u jeruzalémských bran, spolu s apoštoly se po poslední večeři zaposlouchat do Ježíšovy velekněžské modlitby, být svědky jeho úzkosti v Getsemanské zahradě, jeho zatčení, výslechů a ponížení, spolu s ním kráčet křížovou cestou a s nemnohými postát pod jeho křížem. Prožítí posledních chvil Kristova života i jeho smrti nám dává odvahu k radosti z prvních paprsků velikonočního světla šířícího se ve vykoupeném světě, v němž smíme žít.

Velikonoční příběh nám klade i mnoho otázek. Není třeba se divit nenávisti listivé kněžské kasty, ani farizeů pyšných na svou pokroucenou zbožnost a morálku, ani zbabělosti učedníků. Otázky vzbuzuje spíše nevděk všech těch zázračně uzdravených a nasycených, lidí okouzlených Ježíšovou osobností, o nichž evangelista říká: „všechnen lid mu visel na rtech.“

Jak se mění lidská srdce? Jak se to stane, že se „Hosana“ za pár dní změni v „Ukřížuj“? Tyto dva výkřiky, které zaznívají z úst stejných lidí, dokazují, že nebe a peklo bydlí v lidských srdcích těsně vedle sebe.

Když apoštol Petr po seslání Ducha oslovil jeruzalémské shromáždění slovy: „*Bůh*

předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil...“ (Sk 2,23–24a), nebylo to jen odvážné vyznání rodící se Církve, ale byla to i obžaloba a výzva k obrácení a pokání, určená lidem všech dob. I my se někdy stáváme součástí manipulovaného davu, který zbaven hlasu vlastního svědomí křičí předem připravená hesla ambiciózních mistrů manipulace. Je to i naše mlčení a lhostejnost vůči bezpráví a krutosti, kterými se připojujeme k těm, kteří odsoudili našeho Pána. Slova, která měla zaznít a nezazněla, čas, který jsme promarnili, pomoc, na kterou druzí marně čekali, dobrá předsevzetí, která jsme vzdali...

O Velikonočních se radujeme z nepochopitelné lásky našeho Boha, která i zlo obrací v dobro a z nástroje smrti činí znamení spásy. Nejsme však jen loutky v Boží spásné režii. V temnotě Velkého pátku ani v září Vzkříšení nejsou diváci nebo nezúčastnění pozorovatelé. Jsou tu buď ti, kteří se vysmívají trpícímu Spasiteli, nebo ti, kteří se k němu hlásí a stojí pod jeho křížem. Jsou tu buď ti, kteří na pokyn Ježíšových nepřátel stráží jeho hrob zavelený obludným kamenem, nebo ti, kteří vzdor kameni a strážím jdou vstříc tomu, na co možná jejich představitost nestačí a co nechápou, ale nevzdávají to předem, protože vzpomínají na jeho slovo o víře nepatrné jako hořčičné semínko, která přece hýbe horami. Stačí přece jen malý kousek naděje a předem prohraný boj je, nikoli naší zásluhou, bojem vítězným. Kámen je odvalen. Je to podaná ruka z druhé strany tak překvapivě, že to nečekané řešení

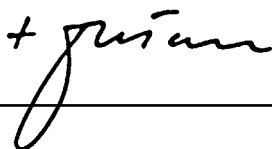
člověk ani nemá sílu přijmout. Oslnění září vzkříšení můžeme jen přemýšlet, co to znamená, tehdy i dnes, jít ve stopách toho, kterého ani hrob neudržel ve své moci. Ježíšovým vzkříšením je definitivně pohřbena beznadějná smrt a spolu s ní i bezvýhodnost našich životních situací. Kristus byl mrtev a smrt je konec lidských možností. Ale tam, kde jsou lidé už u konce svých možností, své trpělivosti, svých sil, své odvahy, své síly, své lásky a naděje, tam ještě nekončí možnosti Boží. Velikonoční víra, která se nesměle rodila u Ježíšova prázdného hrobu, nám dává sílu i tam, kde už to vzdáváme. Bůh, který vzkřísil svého Syna, bere do svých otcovských rukou i naše životní osudy.

Kristus vstal z mrtvých – zvěstuje nám velikonoční evangelium. Přijměme ho. Velikonoční ráno, prázdný hrob, setkání se vzkříšeným Ježíšem, to je střed naší víry, pevný základ, na němž stojí náš život a jeho naděje. Velikonoce znamenají, že láska a život jsou silnější než smrt, že hrob není konečnou stanicí našeho života. Že ve víře v Ježíšovo vzkříšení můžeme i my sami na sobě prožívat vzkříšení a můžeme k životu probouzet i druhé.

A prosíme našeho vzkříšeného Pána, aby se z nás nestal nemyslitelný a manipulovatelný dav. Abychom neztratili soudnost a ve světle evangelia dokázali rozeznat, komu jde o správnou věc a komu o osobní prospěch. Abychom slovem i příkladem dokázali přinášet velikonoční zvěst světu, který ani netuší, jak moc ji potřebuje.

K tomu všemu Vám s láskou žehnám a v lásce a v modlitbách zůstávám stále s Vámi.

Váš bratr

Kázání na Velikonoce – 2016.....	4
Velikonoční kompilace	5
Velikonoce 2016 v našich farnostech	6
Pesach	9
„Meno“ – znamená bydlet	11
Pozdrav Pavla b. Stránského.....	13
Rozhovor s Danielem Ženatým ...	15
Svatý Vojtěch	17
Ohlédnutí za týdnem modliteb ..	20
Zprávy	22

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00
ISSN 1805-1243

Registrační číslo MK ČR E 20002.

Vyšlo 15. 3. 2016

tel. 224 319 528

e-mail: stkat@starokatolici.cz

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Náklady na výrobu tohoto čísla činí 20 Kč. Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Grafická úprava a DTP: Marek Bárta

Neoznačené fotografie archiv redakce.

do rukou dostala brožura „Jak zvládnout smrt blízké osoby“ s podtitulem „Spolehlivě Vás provedeme smrtí“. Při její četbě, i když v tomto období mi nikdo blízký neumřel, bych se spíše potopil v beznaděj samoty a smutku. Skončil bych možná jako další zákazník pohřebního ústavu. Pokud dáme před brožurou přednost nějakému rychlejšímu prostředku, který přinese okamžitou úlevu, sáhneme po práscích, alkoholu, drogách atd. Uvědomujeme si určitě, že nelze, bez nebezpečí vzniku závislosti, řešit tímto způsobem problém smrti dlouhodobě. Lepším řešením se jeví zajít za psychologem a komunikovat. Získat s jeho pomocí nadhled nad danou situací může být velmi nápomocné. Otázkou zůstává, jestli najdeme dobrého odborníka. V opačném případě bychom mohli dopadnout velmi špatně. Pro majetnější sestry a bratry bych měl výhodnější nabídku. Co se tak nechat hibernovat a přitom nechat ve zkumavce genetický materiál? Za nějakých tisíc let by nás zase vytvořili a otázku smrti bychom nemuseli řešit... Problém by nastal, kdyby selhala technika... Ještě snad jedna nabídka nás osloví, nezaručím, že vyřeší náš problém, aniž by vzniklo nějaké „ale“. Je to nabídka stará cca 2000 let. Pochází od jednoho Mesiáše – osvoboditele a předali nám ji a neustále předávají: skupinka rybářů, celník, žena „lehkých mravů“, zoufalá matka, které zabili jediného syna, a mnoho dalších svědků... Jistě tušíte, o jakou nabídku jde. Pro rozhodnutí máme celou postní dobu, někteří celý život.

Přeji Vám hodně světla Ducha svatého při rozhodování a při chvílích ztišení u prázdného Božího hrobu.

✉ *Grzegorz Żywczok,
farář v Pacově a v Pelhřimově*

josef husovský

Velikonoční kompilace

Petrova zrada

Zrada nenastala tehdy,
když řekl, že ho nezná

Zrada se uskutečnila tehdy,
když si myslel, že ho zná

Sousto

Tehdy tam v míse
namočil s Ježíšem sousto
každý

To je ta pravda
věštěná z mís –
Každý z nás
s chlebem přítele

spolknul možnost
stát se zrádcem

Pilát

Nezáleží na tom, jaké jsou
po umytí tvé ruce,
ale jaká zůstala voda

tomáš

S prstem v ráně se těžko
ukazuje na druhé

Velikonoce 2016

v našich farnostech

břidličná

Bílá sobota 19. 3., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,
19⁰⁰ h, liturgie velikonoční vigilie společně s farností v Šumperku

desná v jizerských horách

Květná neděle, 20. 3.

14⁰⁰ h, eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Velký pátek 25. 3., památka utrpení a smrti Páně,

17⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku

Hod Boží velikonoční 27. 3.

14⁰⁰ h, eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

jablonec nad Nisou

Květná neděle, 20. 3.

10⁰⁰ h, eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Zelený čtvrtek 24. 3., památka poslední večeře Páně

17⁰⁰ h, eucharistická slavnost

Velký pátek 25. 3., památka utrpení a smrti Páně,

17⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 26. 3., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

19⁰⁰ h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 27. 3.

10⁰⁰ h, eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

jihlava

Květná neděle, 20. 3.

10⁴⁵ h, eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Zelený čtvrtek 24. 3., památka poslední večeře Páně

bohoslužba v rodinách s imobilními osobami

Velký pátek 25. 3., památka utrpení a smrti Páně,

17⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 26. 3., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

17⁰⁰ h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 27. 3.

10⁴⁵ h, eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

pacov

Velký pátek 25. 3., památka utrpení a smrti Páně,

17⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 26. 3., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

20⁰⁰ h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 27. 3.

10⁰⁰ h, eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

pelhřimov

Hod Boží velikonoční 27. 3.

8⁰⁰ h, eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

Praha

Katedrální chrám sv. Vavřince na Petříně:
Květná neděle, 20. 3.

17⁰⁰ h, eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Úterý 22. 3.

18⁰⁰ h, eucharistická slavnost se svěcením olejů za účasti všech kněží

Zelený čtvrtek 24. 3. , památka poslední večeře Páně

19⁰⁰ h, eucharistická slavnost s mytím nohou a getsemanská meditace

21⁰⁰ h, křížová cesta na Petříně s ekumenickou účastí

Velký pátek 25. 3. , památka utrpení a smrti Páně

18⁰⁰ h, křížová cesta na Petříně

19⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku s doprovodem skupiny Fénix

20³⁰ h, pašijová hra v režii Moniky Johanky Mádlové

21³⁰ h, noční bdění s modlitbami

Bílá sobota 26. 3. , Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

21⁰⁰ h, liturgie velikonoční vigilie se křty

Rotunda Nalezení sv. Kříže na Starém Městě (ul. Karolíny Světlé)

Středa 23. 3.

18⁰⁰ h, temné hodinky – Sedm Kristových slov na kříži

Hod Boží velikonoční 27. 3.

17⁰⁰ h, eucharistická slavnost

Kaple sv. Máří Magdaleny (u Čechova mostu)

Zelený čtvrtek 24. 3. , památka poslední večeře Páně

19⁰⁰ h, eucharistická slavnost

Bílá sobota 26. 3. , Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
21⁰⁰ h, liturgie velikonoční vigilie

Šumperk

Květná neděle, 20. 3.

9³⁰ h, eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Zelený čtvrtek 24. 3. , památka poslední večeře Páně

18⁰⁰ h, eucharistická slavnost, poté getsemanská meditace

Velký pátek 25. 3. , památka utrpení a smrti Páně,

17⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 26. 3. , Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

19⁰⁰ h, liturgie velikonoční vigilie společně s filiální obcí Břidličná

Hod Boží velikonoční 27. 3.

9³⁰ h, eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

tábor

Čtvrtek 17. 3.

18⁰⁰ h, přednáška Aloise Sassmanna na téma postní a velikonoční zvyky; Dům U lípy, nám. Mikuláše z Husi

Bolestný pátek, 18. 3.

17⁰⁰ h, Velká křížová cesta v přírodě na Klokotech

Květná neděle, 20. 3.

9⁰⁰ h, slavnost s průvodem s ratolestmi

Zelený čtvrtek 24. 3. , památka poslední večeře Páně

18⁰⁰ h, eucharistická slavnost „kolem stolu“ v kanceláři Communia Tábor

Velký pátek 25. 3. , památka utrpení a smrti Páně,

18⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 26. 3. , Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

19⁰⁰ h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 27. 3.

10⁰⁰ h, eucharistická slavnost spojená s žehnáním velikonočních pokrmů

Varnsdorf

Květná neděle, 20. 3.

10⁰⁰ h, eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Zelený čtvrtek 24. 3. , památka poslední večeře Páně

18⁰⁰ h, eucharistická slavnost

Velký pátek 25. 3. , památka utrpení a smrti Páně (slaveno společně s partnerskou farností z Drážďan)

15⁰⁰ h, křížová cesta v Jiřetíně pod Jedlovou

18⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 26. 3. , Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

10⁰⁰ h, žehnání velikonočních pokrmů v Naději u Cvikova

20³⁰ h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 27. 3.

10⁰⁰ h, eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista s žehnáním velikonočních pokrmů

Zlín

Zelený čtvrtek 24. 3. , památka poslední večeře Páně

17⁰⁰ h, eucharistická slavnost, poté getsemanská meditace

Velký pátek 25. 3. , památka utrpení a smrti Páně,

17⁰⁰ h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 26. 3. , Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

19³⁰ h, liturgie velikonoční vigilie

Pesach

Během jara křesťané slaví svůj největší svátek: Velikonoce. Svůj obdobně významný svátek slaví i Židé. Jedná se o svátek nekvašených chlebů – Pesach (hebrejsky: פסח). Tento svátek, který trvá 8 dní, patří v židovské tradici k nejstarším. První a poslední dva dny jsou sváteční, platí při nich obdobná pravidla jako při šabatě s drobnými rozdíly, týkajícími se zejména přípravy jídla. Prostřední 4 dny jsou tzv. polosváteční a v jejich průběhu neplatí tak přísný zákaz práce, ale modlitba je slavnostnější s řadou oslavných žalmů.

Svátek Pesach připomíná vyjití z egyptského otroctví a cestu ke svobodě a zároveň je oslavou probouzení půdy a země. Připomeňme, že Izraelité se do *Egypta* dostali kvůli velkému hladomoru, který zasáhl celou oblast

východního Středomoří. V té době měl vytvořené zásoby pouze Egypt. Židé se pak v Egyptě usadili a zůstali zde i po skončení hladomoru, velmi se jim dařilo a zde se z nich stal národ. Po smrti Josefa nastoupil nový *faraon*, který byl znepokojen zvyšující se židovskou populací. Izraelity proto zotročil a nechával vraždit všechny prvorozené chlapce. Po nějaké době Hospodin vyslyšel úpění Izraele a povolal Mojžíše, který jménem Hospodina požádal faraona, aby propustil jeho lid. Jak známo, faraon neuposlechl a Bůh seslal na Egypt tzv. *deset ran egyptských*:

Krev – proměnění egyptských vod v krev (Exodus 7,14–25)

Žáby – selání žab, které zamořily zemi (Exodus 7,26–8:11)

Štěnice (Exodus 8,12–15)

Mouchy – invaze komárů a much (Exodus 8,16-28)

Mor – dobytčí mor (Exodus 9,1-7)

Vředy – hnisavé vředy, které postihly zvířata i lidi (Exodus 9,8-12)

Krupobití – krupobití (někdy popisováno jako „padající oheň“), které zničilo úrodu a pobilo i zvířata (Exodus 9,35)

Kobylky – hejna žravých kobylek, která zničila úrodu v Egyptě (Exodus 10,1-20)

Tma – která padla na Egypt na tři dny (Exodus 10,21-29)

Pobití prvorozených – kdy zemřeli během jediné noci všichni prvorození Egypta od zvířete až po faraonova syna (Exodus 11,1-12,36)

Čtyři dny před vyjitím z Egypta řekl Hospodin Izraelitům, aby si každá rodina vybrala zdravého beránka bez vady. Během 14. nisanu jej obětovali a použili jeho krev na označení veřejí svých domů. Poté do půlnoci 15. nisanu jedli opečené beránky. Takto označené domy Hospodin přeskočil, když procházel Egyptem a vybíjel vše prvorozené.

Pesach se kvůli mnoha příkazům a zvykům stal jedním z nejsložitějších židovských svátků. Předchází mu důkladný úklid celého domu. Jedním z hlavních zvyků je „pesachová oběť“, tedy obětování beránka. Do dnešní doby se však přenesla spíše v symbolické podobě. Spočívá v tom, že se na *sederový talíř* dá třeba jen opečená kost (třeba jen kuřecí). Během Pesachu se mohou konzumovat pouze potraviny a nápoje s označením *Košer le-Pesach*, a to včetně alkoholu (nejčastěji vína). Hlavním příkazem o svátku Pesach je jíst macesy. Maces je křehký, rovný, nekvašený chléb, vyrobený z *mouky* a *vody*. Maces je jediný typ chleba, který se o Pesachu může jíst.

Svátek Pesach začíná sederovou večeří. Jedná se o slavnostní večeří pro první dvě noci svátku. Základem sederu (hebrejsky „řád“) je biblické nařízení učít děti o významu vysvobození židovského národa z egyptského otroctví. Mnoho ze sederového rituálu je proto pojato tak, aby vzbudilo zájem a zvědavost dětí. Během sederu se musí splnit čtyři základní příkazy: konzumace macesů, předčítání Hagady a Halelu, vypití čtyř pohárů vína, konzumace maroru (hořké byliny, například křen). Správná sederová večeře má však hned 14 částí.

V hlavní části večeře se většinou jí nějaké dobré hutné masité jídlo. Dále se jí tzv. *charoset*, což je u nás většinou směs jablek, rozinek a oříšků (tato směs symbolizuje maltu, kterou židé používali, když v Egyptě jako otroci stavěli domy). Také se jí zelená zelenina, která připomíná, že svátek se slaví na jaře.

☒ Jiří J. Konvalina

„Meno“ – znamená bydlet

Přemýšlel někdo z vás, kde a jak bydlel Pán Ježíš? Zda třeba měl svůj pokoj, své hračky či oblíbené jídlo? Zda ve svém pokojíčku, jelikož byl z dobrého domu, měl obrázek s Pánem Ježíšem☺? Nevíme. Víme, že bydlel v Nazaretu, pak v Kafarnaum, a pak šel a hlásal dobrou zvěst. Jednou k němu přistoupili jeho budoucí učedníci s otázkou: „Mistře, kde bydlíš?“ A dostali odpověď: „Pojďte a uvidíte.“ (Jan 1,38)

Děkuji Vám za Vaše pozvání k Vám do farnosti. Nyní i já Vás, drazí přátelé, tímto zvu na návštěvu k nám do farnosti ve Varnsdorfu, do místa, kde bydlím a kde se snažím hlásat dobrou zvěst.

Řecky „meno“ znamená nejen **bydlet**, ale i **trvat, zůstat** a očekávat.

My jsme se před čtrnácti lety rozhodli **BYDLET** ve Varnsdorfu. Začátky nebyly jednoduché (sociální situace města, zabydlení fary, obrovský a skoro prázdný chrám). Na druhé straně úchvatná příroda, spousta poutních míst s velmi bohatou historií a zapomenutých tradic.

Netrvalo dlouho a rozhodli jsme se **TRVAT** a stát se součástí nejen života farního, ale i veřejného. Vzpomínám si na náš první farní nápad, a to živý betlém na Štědrý den pro varnsdorfské děti. Nádherný pohled na zcela zaplněný kostel nadšenými rodinami s dětmi nás motivoval jít touto cestou. Cestou zapomenutých tradic, které mají svůj původ v křesťanství. K živému betlému přibyli Tři králové, masopust, žehnání velikonočních

pokrmů, na sv. Kryštofa žehnání vozidel, na sv. Františka žehnání zvířátek a Dušičky na městském hřbitově. S velkým zájmem se setkává Svatomartinský lampionový průvod, na kterém nechybí Martin a jeho bílý kůň, rohlíčky a dobré skutky. V neposlední řadě pak sv. Mikuláš s hodným čertem a štědrým andělem. Je povzbuzující vnímat, jak se farní život prolíná s tím veřejným.

Pravidelné bohoslužby, biblické hodiny u evangelíků, křížové cesty, Velikonoce s partnerskou obcí z Drážďan či ekumenické bohoslužby nás vrací vždy zpět do reality. Naše společenství jsou malá a rostou pomalu. Člověka to vede k zamyšlení, kolik zde máme sympatizantů, kteří jsou ochotni přispět, pomoc při akci, ale méně těch, kteří chtějí žít pravidelným duchovním životem. Po deseti letech úsilí jsme začali reflektovat, přemýšlet, zvažovat, jestli naše služba ve Varnsdorfu je i nadále přínosná. Jestli není na čase jít o „kostel“ dál. Toto období nebylo jednoduché. Jsem vděčný mnoha lidem za jejich podporu a dobré slovo. Děkuji Hospodinu,

kteřý vede naše kroky a zavedl nás na místo s příznačným názvem Naděje, které se stalo naším druhým domovem. A my jsme se rozhodli **ZŮSTAT**.

Pochopili jsme, jak dobrými lidmi jsme obklopeni, jak je důležité jít dál. Jak mnohým lidem vděčíme za mnohé: dětem a studentům z biskupského gymnázia, Rodinnému centru Jonáš, městu Varnsdorf a v neposlední řadě těm nejdůležitějším, a to našim varnsdorfským farníkům.

Poslední význam slova „Meno“ je **OČEKÁVÁT**. Očekávám, že po mém případném zvolení do úřadu biskupa naši církve se najde někdo, kdo bude pokračovat v započatém díle a objeví ve varnsdorfské farnosti to, co bývá pouhému oku často skryto.

Nová naděje...

Přátele, sestry a bratři, chtěl bych Vám jménem svým, ale i celé mé rodiny, poděkovat za hezké chvíle ve Vašich farnostech. Poslední dva měsíce byly náročné: cestování, povídání, sdílení, naslouchání... Pro mne osobně ale tento čas byl obdobím hodně obohacujícím. Děkuji za ně. Omlouvám se za některé nedokončené věty, myšlenky a občas i nadrobeno pod stolem.

Nejmladší syn, který se zúčastnil povídání v jedné z farností, mi při zpáteční cestě domů položil také jednu otázku: „Tati, znáš vždy odpověď na všechny pokládané otázky?“ Má odpověď zněla: „Samozřejmě, že ne.“ Vždyť ten můj „papír“, který mám pro vás připravený v mém šuplíku, není zcela dopsaný. Spoustu věcí, nápadů a myšlenek nosí člověk v sobě. Věřím, že společně ho doplníme a dopíšeme. Jsem připraven naslouchat nejen jako kněz, ale především jako člověk.

Vzpomněl jsem si na starou anglickou říkan-ku, kterou neznám docela, ale mám ji tuze rád. Jmenuje se: „*Z čeho je člověk udělán*“. Je to takové jednoduché rozpočítadlo, které jak děti, tak i nás učí skromnosti a pokoře. Nejsme o moc víc, než pár kbelíků špinavé vody, jsme tolik podobní všemu živému kolem nás. *Z čeho je člověk udělán?*

„*Z kovu bys z něj velký hřeb vyrobil, z vápna tolik, abys stěnu obilil, z vody, co bys psa v ní utopil, ze síry, co by jimi blechy vyhubil, z potaše, v němž košili bys vypral, z olova, co pták by v zobáku vzal...*“

A pořád dál a dál. Hezké je to a tolik poučné. Docela nejdůležitější jsou pak samotné poslední tři řádky:

Z čeho je člověk udělán?

„*Z dost síly, aby něco dokázal, z množství času, aby měl šanci obejmout a z tolika lásky, že to může i srdce zlomit.*“

To nás učí nekonečné, nesmrtelné, věčné NADĚJI.

Kráčíme časem a v čase. Minulost od nás odešla navždy. Na cestě životem není návrat možný. Křehký most času, po kterém kráčíme, se řítí do věčnosti každým krokem, který uděláme. Ani jedno slovo nelze vzít zpět, nemůžeme se vrátit ani o krok...

Jdeme ale dopředu a věříme, že Ten, který přesahuje vesmír, nás drží ve své dlani a vede naše kroky. Je to pravda hodně uklidňující a dává nám jistotu, že se máme o koho opřít. Je to prostě naše NADĚJE.

Přeji nám všem, ať v tomto velikonočním čase máme dost síly a času vzkříšeného Krista a druhého člověka obejmout z tolika lásky, která může i srdce zlomit.

☒ *O postní době v osadě Naděje*
Roland Solloch

Pozdrav Pavla b. Stránského

Milí čtenáři Communia, milí přátelé, sestry a bratři v církvi, srdečně vás všechny zdravím ze Zlína.

Dostal jsem od redakční rady, po rozhovoru, který vyšel v minulém čísle, ještě jednu možnost oslovit vás před nadcházející synodou na stránkách našeho časopisu.

V uplynulých letech, měsících a týdnech jsme měli možnost poznat se osobně. Naše setkání se odehrávala ve zlínské a brněnské farnosti, ve společenství kněží a jáhnů, v synodní radě, během církevních setkání, při návštěvách u vás ve farnostech, kam jsem přijel s rodinou na pouť, anebo kam jste mne pozvali a mile přijali, dříve i teď před synodou.

Když se ohlédnu zpátky na dobu osmnácti let, kterou jsem měl možnost s vámi prožít v jedné duchovní rodině, napadají mne slova: život, domov a přátelství. Starokatolickou církev jsem nalezl na prahu dospělosti, prožil v ní většinu života a našel zde duchovní domov, mnoho přátel a spřízněných duší. Tato přátelství za ta léta překračují hranice zlínské farnosti. Vznikly z nich vztahy vzájemného pochopení a podpory napříč církví. Přátelství mezi kněžími, jáhny a laiky, která mně pomohla i v těžkých životních chvílích a která pro mne znamenají celoživotní devizu a v pravdě poklad. A jsem rád, že jindy jsem mohl být některým z vás oporou i já, ať už jako blízký člověk, přítel na telefonu nebo zpovědník a duchovní průvodce. Je to

sám Kristus, který učedníky nenazývá služebníky, ale přáteli (J 15,15), a patří tedy k církvi, když žijeme se sebevědomím Ježíšových přátel.

Naše církve je pro mne život, domov a přátelství. Ale i do života v církvi patří chvíle, kdy člověku není do zpěvu, k domovu patří, že občas leccos zaskřípe, a přátelství procházejí zatěžkávacími zkouškami. Všechna tato rizika společného života se nevyhýbají ani nám. Všechny tyto skutečnosti, pokud se dějí, však zároveň svědčí, že jsme živý organismus, ve kterém je přítomná pestrost života a názorů. Jednotu Kristových učedníků žijeme jako jednotu srdcí, nikoli jednotu názorů a uniformitu. To je jasné znamení a důkaz, že jsme církvi, ne ideologií, ne sektou, když na různé jevy ve světě a církvi máme různé, a někdy dokonce i protichůdné, pohledy.

Mám za to, že vzájemná setkávání, poznávání se, duchovní podpora a pomoc, a nakonec smysl pro realitu a umění respektu k různosti názorů stály za tím, že mne někteří vyzvali k přemýšlení o službě vedení církve. A mně zkušenost s církvi, tedy s vámi, pomohla v mém rozhodnutí přijmout účast ve volbě, představit církvi své pohledy a nabídnout sebe se vším, co ke mně patří, do služby vedení církve.

Pokud moji nabídku církve přijme, budu dělat vše, co bude v mých silách, abychom v naší církvi všichni žili dobrý život, nacházeli v ní svůj duchovní domov a aby se pro nás stala místem přátelského setkávání a vzájemné podpory a pomoci. A aby tyto

hodnoty církve zpřístupňovala i těm, kteří je také potřebují zažít. Mám za to, že k tomu s pomocí Boží mohu přispět a spoluutvářet podobu malé české církve, která je otevřená pro lidi dneška, vede lidi ke Kristu, stojí na straně života ve všech jeho pestrých podobách a nezalekne se konfliktů a otřesů dnešní doby. Přispět k tomu, abychom stále byli církvi, která učí lidi žít v bázni Boží a čestnému životu, aniž by šla cestou moralizování a úzkoprsého rigorismu, což evangelium po staletí až dodnes připravuje o jeho podmanivou vůni a činí z něj katalog hříchů a omylů. Přispět k tomu, abychom z žitého evangelia a vzájemného přátelství Ježíšových učedníků čerpali sílu a inspiraci pro pomoc druhým lidem a byli církvi, ve které je, vedle liturgického, postřehnutelný rovněž její diakonický rozměr. Pak bude náš život autentičtější svědectvím o naší důvěře v Boha a my budeme ještě věrohodnější pro druhé. (Mt 5,16) Nabízím církvi pracovitost, důslednost, cílevědomost a čitelnost. Snažím se říkat, co si myslím, a moje názory tak můžete znát. Nabízím smysl pro realitu života uvnitř i vně církve. Zároveň vám nabízím otevřenost pro vaše názory a prostor, ve kterém nejsou žádné otázky nevhodné. Nabízím vám a celé církvi spolupráci na pokračování v dobrém díle obnovené starokatolické církve, jehož jsme dědici a správci a které jednou zase předáme těm, kteří přijdou po nás.

Těším se na setkání na synodě a přeji vám požeňnaný zbytek postní doby a radostné svátky Kristova vzkříšení.

☒ *Pavel B. Stránský*

Rozhovor s... ... Danielem Ženatým

Daniel Ženatý, který se narodil 12. prosince 1954 na Moravě, pochází z kazatelské rodiny. Rozhodl se převzít po svém otci službu Pánu a vystudoval teologii. Následně byl farářem ve dvou sborech na Moravě a v roce 2005 se stal farářem v Pardubicích. Dál jeho kroky pomalu ale jistě mířily do Prahy. Když se stihl synodní senior ve své nově nabyté funkci trochu zorientovat a utichl novoroční ekumenický maraton, položila jsem mu pár otázek.

V květnu 2015 jste byl zvolen synodním seniorem Českobratrské církve evangelické a v listopadu téhož roku jste tuto funkci po svém předchůdci Joelu Rumlovi převzal. Přineslo to nějaké zásadní změny vašeho života?

Ano, přineslo. Jednak jsem přestal být farářem na sboru, ztratil jsem kontakt s konkrétními lidmi. A pak jsme se přestěhovali z Pardubic, kde jsme žili a byli velmi rádi, do Prahy.

Ovšem ve vedení vaší církve působíte už od roku 2009, kdy jste byl zvolen za 1. náměstka synodního seniora Joela Rumla. Napadlo vás někdy – ještě na škole či v začátcích vaší služby, že byste mohl někdy dostat na takové čestné místo?

Ne, to věru nenapadlo. Naopak, měl jsem dojem, že mně studium jde klopotně... Kdyby bývala byla komise při přijímacích na teologickou fakultu přísná a důsledná, tak

mně vůbec nemuseli přijímat, a kdo ví, jak by vše bylo...

Vy navíc pocházíte z kazatelské rodiny. Váš otec byl taky farář. Jak vypadalo vaše dětství a jak vás povolání vašeho otce ovlivnilo?

Dětství jsem měl krásné. Vyrůstal jsem na Vsetíně, jako nejmladší z pěti sourozenců, mnoho přátel z církve, ze školy i jen tak ze sousedství. Doma jsme hodně diskutovali, někdo musel občas evidovat pořadí, abychom se všichni dostali ke slovu. Maminka to měla ráda, ráda se zapojovala, tatínek také, četl stále krásnou i odbornou literaturu, měl přehled a náš respekt.

Otec byl seniorem naší církve, musel hodně jezdit a nerad řídil. Tak jsem mu později rád dělal šoféra. Hodně jsem na sborech, které tatínek navštěvoval, zažil, události krásné, ale i náročné, to když se namáhavě řešily osobní problémy. V autě jsme mohli o všem

hovořit; ano, to mne ovlivnilo. Líbila se mně širě farářského povolání.

Tuším, že však je ještě jedna osoba, s níž jste se setkal, která vás dle vašich slov ovlivnila. Byla to poslední žákyně Emy Destinové – Milada Šimčíková. Jaké bylo znát takovou osobnost, která si za 2. světové války zažila to co ona?

Paní Šimčíkovou jsem poznal jako starší ženu. Učitelka, poslední žačka Emy Destinové. Téměř pět let nacisty zavřená, týraná, většinu věznění byla v koncentračním táboře v Ravensbrücku. Hodně jsem ji navštěvoval, ptal se. Byla v koncentráku respektovanou osobností. Pomáhala mnoha ženám. I pak, když jsem k ní chodil, dostala snad denně dopis od bývalé spoluvězeňkyně, s poděkováním a vzpomínkou. Její skromný statečný pohled na život a na svět mne ovlivnil velmi.

Od roku 2005 jste začal působit v Pardubicích, kde jste se také začal věnovat vězeňské duchovenské práci. Jakou zkušenost vám přinesla tato služba?

Především že je snadné se ocitnout na hraně života. A že ač tam každý z odsouzených byl právem, protože něco špatného provedl, byl přece každý Božím originálním stvořením. To jsem se snažil každému povědět. Že je dobrý, když mu Bůh dal život. Mnohé úděly a životní příběhy byly plné ponižování a strachu. To bylo náročné slyšet...

Jak se mi podařilo zjistit, zdá se, že ve všech sborech, kde jste působil, jste byl velmi oblíbený. Jste na něco ze své pastorace obzvláště hrdý a nebude vám nyní ta obyčejná služba ve sboru chybět?

No, nevím, děkuji... Měl jsem rád práci faráře, katechetická shromáždění v týdnu, děti, mládež, návštěvy... Ten ruch na faře mi byl milý a chybi mi.

Ovšem s vaší novou pozicí v církvi mnohem více souvisí pohyb na ekumenickém poli, a tak se nemůžu nezeptat, jak na vás působí starokatolická církev?

Přiznávám, že se teprve rozkoukávám. Dosa-
vadní kontakty mám především přes Dušana Hejbala, a vše, co jsme dosud spolu měli k projednání, probíhalo sympaticky a bez problémů. Musím ještě mnoho dohnat, jsem rád, že jste mne pozvali k vám na besedu... (pozn. red.: Daniel Ženatý je pozvaný do pražské farnosti na některé „Úterý s ekumenickým hostem“)

Jak vlastně vidíte současné křesťanství? Máte pocit, že jsme víru prvních křesťanů ztratili, nebo je mezi námi stále živá, i když možná v jiné formě?

Nemyslím, že bychom ztratili víru prvních křesťanů. Naše víra je dar od Boha a prožíváme ji zhruba stejným způsobem jako první křesťané. Když čtete obě Korintským, tak vidíte, že to zas takový ideál nebyl. Na mnoha místech víra chřadne, ale jsou místa, kde kvete. Tím ovšem nezastírám, že v Evropě křesťanů ubývá, na rozdíl od některých míst v Asii a Africe. Nějak to souvisí s tím, že se máme dobře a nevážíme si toho...

Nyní se nám blíží velikonoční svátky. Co pro vás toto období znamená a jak se na něj připravujete?

Kristova cesta do Jeruzaléma, jeho ukřížování a vzkříšení je centrem a základem nejen víry, ale, jak věřím, i života. Přeji nejen sobě, ale všem, kdo o velikonočních budou o Kristu mluvit, jeho dílo si připomínat a slavit, z jeho přítomnosti se radovat, aby nám Duch svatý dával moudrost a naše zvěst byla radostná a pravdivá.

Děkuji za rozhovor.

☒ *Monika Johanka Mádlová*

Svatý Vojtěch

dětská léta

Vojtěch se narodil na hradě Libici nad Cidlinou kolem roku 956 jako pátý syn Stretislavy z rodu Slavníkovců, kteří vládli v té době většinu území východních Čech. Když byl Vojtěch malý, těžce onemocněl. Po primluvach k Panne Marii se však uzdravil, a tak jeho otec slíbil, že z Vojtěcha vychová kněze.

Základní vzdělání Vojtěchovi zprostředkovali kněží v Libici, ale dál pak ve studiu pokračoval v Magdeburku po dobu 9 let. V šestnácti letech přijal birmovací jméno Adalbert po misionáři a arcibiskupovi, který mu byl velkým vzorem a přítelem. Po studiích se navrátil do Čech a v pražské katedrále začal vykonávat podjáhenskou službu a stal se i pomocníkem prvního pražského biskupa Dětmara.

Vojtěch biskupem

Po Dětmarově smrti byl začátkem roku 982 zvolen za biskupa na Levém Hradci i za přítomnosti Boleslava II. Investituru přijal pak ve Veroně z rukou císaře Otty II., svěcení pak udělil biskup Willigis. Vojtěch však svou volbu přijal se zdráháním. Jeho diecéze totiž zahrnovala Čechy, Moravu i Slezsko, dále jižní část Polska i Slovensko, což bylo dost velké území a navíc s ještě stále přetrvávajícími pohanskými projevy. Navíc Přemyslovci usilovali o vyhubení Slavníkovců a doufali, že volba Vojtěcha za biskupa by tomu mohla pomoci, protože tak by se stal jejich služebníkem.

Cestou na své svěcení a investituru se Vojtěch potkal s opatem Majolem z Cluny a biskupem Gérardem z Toulou, kteří byli hlasateli právě clunyského hnutí (reformy benediktovy řehole). Jejich názory na náboženský život i jejich snahy o určité osamostatnění církve od světské moci Vojtěcha velmi oslovily. Vzal tyto myšlenky za své a stal se jejich zastáncem a hlasatelem. To pak do budoucna ještě více prohloubilo konflikty mezi ním a Přemyslovci.

Vojtěch byl popisován jako člověk s nadprůměrným vzděláním a hlubokou vírou, možná právě proto ho trápilo, že v Čechách je náboženské citění vzdáleno křesťanskému ideálu. Jeho předchůdce biskup Dětmar byl velmi shovívavý, a velmoži proto zůstávali u pohanského způsobu života. Vojtěch se proto snažil tuto situaci změnit a poučovat lid o správném křesťanském životě.

Velmi se snažil například o zrušení otroctví a s velmoži měl velké konflikty, protože vyžadoval, aby každý poddaný měl možnost světít

neděli. Bojoval také proti dalším nešvarům pramenícím z uvolněné morálky jako mnohoženství a alkoholismus. Sám se přitom snažil jít příkladem a žil asketickým způsobem života a nehromadil majetek.

Legenda vypráví, že dělil své příjmy na čtyři díly. Jeden díl si ponechával na své výdaje, druhy používal na zvelebování chrámu, třetím vyplácel kanovníky a čtvrtý rozdával chudým, se kterými se prý dělil i o svou stravu. Ovšem i přes své reformní snahy s velmoži ani po šesti letech nehnul. Ti mu zneprjemenovali jeho práci. Dostal se do krizku i s ceským vladařem Boleslavem II. Pobožným.

Odchod z Prahy

Tyto konflikty vyústily až ve Vojtěchův odchod do Rima, kde zadal papeže Jana XV. o osvobození ze svého uradu. Když papež v roce 989 souhlasil, vstoupil Vojtěch i se svým bratrem Radimem do benediktýnského kláštera v Monte Cassinu, kde také v roce 990 složili reholní sliby.

Po Vojtěchově odchodu se však náboženský život v Čechách ještě zhoršil, a tak mohučský arcibiskup opět zažádal, aby se Vojtěch vrátil na své místo v Praze. Velmoži s Boleslavem II. slíbili, že se k Vojtěchovi budou chovat lépe a budou žít křesťanským životem, protože ani pro České země nebyl odchod jejich biskupa dobrou vizitkou.

Vojtěch se nechal přesvědčit k návratu a vzal s sebou i dvanáct řeholních bratrů, kteří pak zili v Břevnovském kláštře, který pro ne nechal Boleslav II. postavit. Tento první mužský klášter v Čechách byl vysvěcen

14. ledna 993. Ovšem sliby panu nebyly dodrženy a vzájemné vztahy byly opět konfliktní, protože nebyla ani snaha změnit náboženské poměry v českém knížectví. Říká se, že poslední věc, která pomohla Vojtěchovi v jeho rozhodnutí opět opustit svůj úřad, bylo zavraždění cizoložné šlechtičny v klášteře, kde byla schována. Vojtěch potrestal vrahy tím, že je vyobcoval z církve, ale to u vinných velmožů vyvolalo ještě větší nenávisť proti biskupovi. Vojtěch proto znovu odešel v roce 994 do benediktýnského kláštera v Rime. Vyvraždění Slavníkovců o rok později utvrdilo Vojtěcha v tom, že to byl odchod definitivní.

Mučednická smrt

V květnu 996 byl za císaře korunován Otto III., který s Vojtěchem navázal úzký přátelský vztah, a papežem se stal Řehoř V., který Vojtěcha znovu poslal do Čech. Vojtěch poslušně šel, ale vymohl si, aby v případě, že opět nebude přijat, smel odejít hlasat evangelium pohanům do Pruska.

Po třetím návratu do Čech Vojtěch však narazil na takové nepřátelství, že se odebral do Polska, kde byl hostem Boleslava Chrabreho. Ten i do Čech poslal dopis, v němž se přimlouval, aby opět přijali svého biskupa. Velmoži však odmítli, a tak mohl Vojtěch volně odejít na sever Polska a věnovat se tam své misionářské činnosti. Jeho úsilí přinášelo ovoce, když však přešel na území Pruska, vstoupil tam omylem na tzv. Ronovské pole, které pohané považovali za posvátné. Proto se na Vojtěcha vrhli. Nejprve ho udeřili

pádlem, pak ho probodli sedmi oštěpy. Nakonec jeho useknutou hlavu narazili na kůl. Polsky panovník Boleslav Chrabrý získal Vojtěchovo tělo a uložil jeho ostatky v Hnězdně. Legenda praví, že ho od pohanů vykoupil za zlato, jež mělo stejnou váhu jako mučedník. Vojtěch byl papežem Silvestrem II. svatořečen na velké naléhání Otty III. již dva roky po své smrti. Papež pak vykonal pouť do Polska i s císařem a u Vojtěchova hrobu v roce 1000 založil arcibiskupství. Prvním polským arcibiskupem se stal Radim, Vojtěchův bratr. Císař si pak odvezl část ostatků sv. Vojtěcha do Říma, aby tam mohl založit kostel sv. Vojtěcha a Pavlína, dnes je chrám zasvěcen apoštolu Bartoloměji.

Břetislavova výprava a Vojtěchovy ostatky

Po Polsku, Německu a Římě se k uctívání přidalo i české knížectví. Břetislav I. se však rozhodl získat ostatky sv. Vojtěcha pro českou zemi. Tak v roce 1039 přitáhl s vojskem k Hnězdně a krvavým způsobem se zmocnil ostatků sv. Vojtěcha, jeho bratra sv. Radima a Pěti svatých bratří (kamaldulští mučedníci Benedikt, Jan, Matouš, Izák a Kristin) a dovezl je do Prahy, kde je uložil na Pražském hradě v rotundě sv. Víta. Možná doufal, že tak získá také nárok na arcibiskupství, ale nestalo se. České země si na arcibiskupství musely počkat až do roku 1344, do vlády Karla IV. Ovšem už v roce 1127 za vlády Boleslava Křivoústého se v Hnězdně opět objevila zaručeně pravá lebka sv. Vojtěcha i s legendou, že si Břetislav I. odvezl ostatky nepravé,

protože ty skutečné se podařilo včas zajistit a schovat. Aby však „zaručeně pravých“ lebka sv. Vojtěcha nebylo málo, v roce 1427 se ve svatovojtěšském kostele v Cáchách našla další lebka, která se výrazně podobala lebce pražské. Zde jde však asi jistě o podvrh, protože byla dodatečně upravena, aby co nejvíce odpovídala lebce sv. Vojtěcha.

Zarážející je, že pražská lebka přečkala jak husitské války, tak i barbarské ničení chrámu sv. Víta za Fridricha Falckého. Když se totiž v r. 1880 při dostavbě chrámu otevřel hrob sv. Vojtěcha, našel se tam zapečetěný reliquiář. Pečeť byla prvního pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic s přiloženým textem, že schrána byla objevena roku 1346 a znovu uložena do nového hrobu uprostřed gotického katedrály sv. Víta roku 1396.

Ještě je dobré zmínit, že za svého působení v Cechách nechal sv. Vojtěch dle legendy založit náš katedrální chrám sv. Vavřince na místě původního pohanského obetiste. Jak dokázaly archeologické průzkumy, v základech dnešního kostela se skutečně nachází původní románské zdivo z Vojtěchovy doby.

☒ *Monika Johanka Mádllová*

Ohlédnutí za týdnem modliteb za jednotu křesťanů

Každý rok se v lednu scházíme a modlíme se za jednotu křesťanů. Každý rok více a více slov. Představení a projevy různých farářů, biskupů a duchovních tvoří kolorit tohoto týdne. Ale kladu si každý rok stejnou otázku: „Chceme to vůbec?“ „Proč prosíme za něco, co jsme vlastníma rukama zničili?“ Je to stejné, jako bych si sekerou, krumpáčem či sbiječkou zničil krásný dům včetně střechy a léta nebo staletí se jen modlil, aby to Bůh opravil. Aby opravil to, co jsem sám zničil. Myslím, že toto je největší paradox týdne modliteb za jednotu křesťanů.

A znovu ta stejná otázka: „Chceme to vůbec?“ Chtějí se ti faráři, biskupové, kazatelé a duchovní vzdát svých „ovčinců“, které často chtějí v rozporu s evangeliem jen „stříhat“? Nebojí se trochu, že „promícháním stáda“ se jim zmenší komfort a nebudou si moci dovořit zájezdy, poutě, nová auta, plány megalomanských staveb a různé své požitky, které se mnohokrát staly součástí jejich života? Chtějí věřící zdánlivě opustit přímou cestu, o které jsou přesvědčováni, že je přímá? Je skutečně přímá za Kristem, nebo se za ni jen vydává? Chceme vůbec jít ke kořenům, abychom znovu našli Krista? Chceme vůbec hledat Krista a jeho učení, když máme katechismy, encykliky, závěry teologických komisí, vlastní církevní právo a další slova a slova psaná či mluvená?

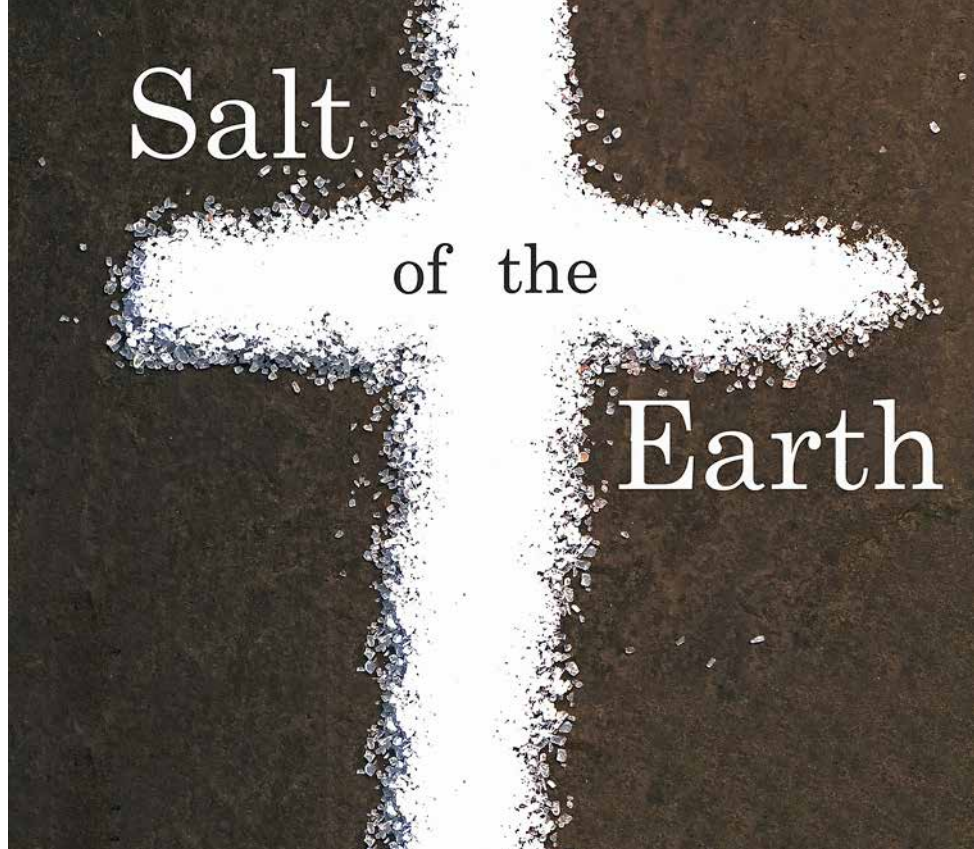
Zdá se mi, že přes nánosy lidských myšlenek či smyšlenek jsme na Kristovy výzvy, Jeho Oběť a Jeho poselství tomuto světu nějak zapomněli. Zapomněli jsme i na radostnou zvěst evangelia, kterou často suše bez přemýšlení přečteme. Zapomněli jsme na to, že se máme stát solí země a světlem světa? Nejsme spíše jen pohoršením a stádečky, která si chrání „svou pastvu“?

Jeden příběh vypráví o chudáku, který měl z života trápení, ale nepřestával se modlit: „Pane, prosím tě, ať aspoň vyhrají v loterii.“ Měl se čím dál hůř, ale dál se modlil: „Pane, pomoz mi, ať vyhrají v loterii.“ Jeho modlitba každodenně stoupala do nebes: „Pane, pomoz mi... dej, ať vyhrají v loterii.“

Až ho jednou v noci probudil Boží hlas: „Tak mi také pomoz a kup si alespoň ten los.“

Nepodobáme se tomu chudákovi, nejsme jako on? Nepodobají se tomuto příběhu i naše týdny modliteb za jednotu křesťanů?

Pokud chceme jednotu křesťanů, tak začneme na těch „nejnižších“ místech, tam, kde se jako křesťané setkáváme mezi sebou ve farnostech nebo sborech. Kristus na začátku svého působení měl kolem sebe také jen pár věrných. Nečekejme na pokyn „těch nahore“, začneme u sebe. Pokud chceme jednotu, tak Bůh nám jistě pomůže. Ale musíme proto něco udělat. Pamatujme na to, že jsme jako křesťané pokrevní příbuzní, sestry a bratři, neboť v nás koluje jedna krev, kterou Kristus prolil za nás všechny. Jsme jedné krve s Kristem, ale i mezi sebou navzájem.

Eucharistie je svátostí jednoty, tak ji ustanovil Kristus. Eucharistie je posila na cestu za Kristem, ne odměna „premiantů“ v církevní škole. Usilujme o to, aby se eucharistii vrátil význam, který jí dala Kristova oběť za spásu všech.

Budeme i nadále bořit Kristovo dílo svým rozdělením a nechotou něco udělat pro naplnění Jeho odkazu? Stačí jen slova, nebo nastal čas práce každého z nás na obnově? Vzpomeňme na vztah muže a ženy – na manželství, které drží pohromadě tenké nitky, které jsou však zesilovány vzájemnou láskou,

úctou, ale i ústupky obou stran. Bez ústupků nastává samota. Chceme zůstat sami, nebo naplnit Kristovu výzvu?

Přečtěme si znovu důkladně Ježíšova slova: *Jan 13, 34–35 a Jan 17, 20–26.*

To jsou otázky pro každého z nás a možná už příští rok bude týden modliteb za jednotu křesťanů jiný.

✠ *Martin M. Čapka
farář v Jihlavě*

Zprávy

49. synoda Starokatolické církve v ČR

Ve dnech 7. – 9. dubna 2016 se v klášteře Želiv uskuteční 49. řádná synoda církve. Synoda je svolána za účelem volby nového starokatolického biskupa. Kandidaturu přijali bratři Roland Solloch a Pavel Benedikt Stránský.

Týden duchovní obnovy

Ve dnech 24. – 29. července 2016 se v Dubu nad Moravou uskuteční tradiční Týden duchovní obnovy. Společně setkání organizují farnosti v Jablonci nad Nisou a Českém Těšíně. Kromě programu pro dospělé bude pro děti souběžně organizován tábor pro děti. Více informací o akci naleznete na našich webových stránkách, nebo je možné kontaktovat Kamila Kozelského 777 794 557, kamil.ged@centrum.cz, nebo Alici Mizia 608 960 646, alice.mizia@seznam.cz.

Nová kniha o sv. Josefu Toufarovi

Ve čtvrtek 25. února, den 66. výročí úmrtí římskokatolického faráře Josefa Toufara, kterého v roce 1950 umučila komunistická Státní bezpečnost, představil jeho životopisec Miloš Doležal druhou knihu nazvanou *Krok do tmavé noci*.

Badatel rovněž našel v Národním filmovém archivu nový dvouminutový filmový záznam, který naznačuje, jak Státní bezpečnost faráře mučila. Film vznikl v noci z 23. na 24. února 1950, když tajná policie chtěla pro ideologickou kampaň natočit jeho přiznání, že v číhoštském kostele v prosinci 1949 zinscenoval zázračný pohyb kříže na oltáři. Takzvaný číhoštský zázrak se nikdy nepodařilo objasnit. Brutálně mučený Toufar den po natáčení zemřel na den přesně dva roky po únorovém puči.

Pohřben byl v hromadném hrobě u zdi dáblického hřbitova v Praze. V červenci 2015 byly jeho ostatky vyzvednuty a převezeny do číhoštské farnosti, kterou Toufar naposledy spravoval.

Festival připomene upálení sv. Jeronýma Pražského

Připomenout, že rok po upálení sv. Jana Husa zemřel stejně mučednickou smrtí také jeho mladší kolega a přítel Jeroným Pražský, má projekt ČCE. Ve čtvrtek 25. února jej pořadatelé zahájili v Praze na Novém Městě, kde působil. Projekt „Jeroným Pražský 2016 Evropan – vzdělanec – buřič“ vyvrcholí v květnu 2016.

Tento významný aktivista českého středověku stojí v Husově stínu, i když podle organizátorů projektu jde o osobnost možná významnější.

Na studiích v Praze se Jeroným seznámil s asi o deset let starším Janem Husem. V roce 1398 odjel studovat do Oxfordu, kde

se seznámil s učením anglického reformátora Jana Viklefa a jeho spisy přivezl do Čech. Byl mistrem čtyř univerzit (Paříž, Heidelberg, Kolín nad Rýnem, Praha). V roce 1410 byl ve Vídni obviněn z kacířství, ale soudu se vyhnul útekem. O dva roky později se účastnil odpustkových bouří v Praze.

Vrcholem událostí kolem připomínky Jeronýmovy smrti bude festival 28. května 2016 na pražském Střeleckém ostrově s divadlem, hudbou a dalším programem. Připravují se také projekce filmů o něm v kostele sv. Martina ve zdi doplněné diskusemi.

Historici uvádějí, že zatímco většina literatury o Husovi je o vlivu, který v dalších staletích způsobil, literatura o Jeronýmovi se bohatě týká jeho vlastního života i tvorby. Zdaleka ne všechny jeho texty ale byly dodnes vydány.

Pro usmání

Pepíček se soustavně špatně učil, samé čtyřky, ba i pětky.

Otec mu vyhrožoval: „Pepíčku, když se budeš špatně učit, dám tě do křesťanské školy. Tam už si s tebou poradí.“

Protože se Pepíček nepolepšil, otec ho po půlroce přehlásil do křesťanské školy. A tu zážrak, Pepíček začal najednou nosit dvojky i jedničky. Nakonec se ho otec zeptal, čím to je. „Víš, tati,“ odpověděl Pepíček, „když jsem poprvé přišel do křesťanské školy, na dvoře jsem uviděl jednoho ukřižovaného. Na školní chodbě visel druhý ukřižovaný. Vejdou do třídy, a na zdi další ukřižovaný. V té křesťanské škole to není žádná sranda, tam se s nikým dlouho nebaví.“

PAŠIJE

Kde: Katedrální chrám
sv. Vavřínce na Petříně
Kdy: 25. 3. od 20:30

„V jistém ohledu to bude naposled...“

👍 To se mi líbí 🗨️ Komentář ➦ Sdílet

👤 Jan, Petr, Jidáš a další (2016)

Scénář a režie: Monika Johanka Mádlová

Hrají: Radek Holec, Jan Jaroš, Petr Klimeš, Kryštof Mende, Samuel Neduha,
Petr Pochop, Radek Pokorný, Kateřina Soudková, Josef Vokněr

Dále: Karel Dlabač, Dušan Hejbal, Petr Kamínek, Pavel Koutský, Jiří Mašek a další...

Pod záštitou Starokatolické církve v ČR

Poděkování:

... a dalším sponzorům a podporovatelům velké díky!